

ושאול ביבר אמר: „רק לא-היונים“

הרב הראשי של צה"ל נוכח בקנטרה בשעת העברת גופתו של הטייס רס"ן דב פלג ליד צה"ל. בין רגליו, בשעת הליכתו, נראה בבירור פגז של מרגמה 120 מילימטר.

„שגולדה תלך לבכות“

בין כל הסקנדלים של ה'ר"ג בראון שהתפרסמו עד כה, לא פורסם עדיין הסיפור הבא, שכל הנוכחים התחייבו להשתתף. זה היה בארוחה שערכה לי גולדה מאיר, בי השתתפות אישי ההסתדרות ומפלגת העבודה. גולדה אמרה כהרגלה: „העם שלי...“ התפרץ בראון: „לי יש ארץ, לא עם! מה זאת אומרת, העם שלך? הבן שלי שייך לעם שלך? בראון נשא אשה יהודייה בשם סופי לוי, ולפי ההלכה, בנו הוא יהודי.“ למה אתה אישי? שאלה גולדה. „מפני שזה מתאים לטעון שלי“ צעק בראון. ואז אמר לה: „את בכלל לא שייכת לארץ! את יהודייה רוסיה-אמריקאית! גולדה פרשה מן המקום, ואז אמר בראון בסיפוק: „מה יש, שתלך לבכות!“

במיוזון הכנסת התגלגלה השבוע השיחה על עברם הצ'כאי של אישים שונים. כתב הארץ, דן מרגלית, סיפר כי שריהחץ אבא אבן היה מפקדו של שריהחץ יגאל אלון, בפלוגות הלילה של וינגייט. כאשר התעורר על כך ויכוח, ניגשו מרגלית ואחד הח"כים אל שריהחץ שישב ליד שולחן סמוך, ושאלו אותו מה האמת בסיפור? אבן, שבי מלחמת-העולם השנייה שירת כקצין מודיעין בצבא הבריטי בי מצרים, השיב: „אומנם היכרתי את וינגייט, אבל לא בתקופת פלוגות הלילה, אלא מאוחר יותר, נכון, לעומת זאת, שאי מנתי את יגאל אלון בחבלה.“

רק שמע האמרגן מורקו תורג'מן על כיבוש האי שדואן בידי צה"ל, מייד החל לארגן אמנים להופעה בהתנדבות בפני חיילי צה"ל באי. אחרי ש'הכין רשימה מרשימה של אמנים שישו מוכנים לנסוע לאי, ביניהם אורי זוהר, להקת הגשש החיוור וכל צוות איש

חסידי היה, פנה מרקו אל קצין החי ובדור ראשי של צה"ל, סגן-אלוף שאול ביבר, וביקש ממנו שיעזור באירגון הסעודת האמנים לאי. השיב ביבר: „אם אתה דווקא רוצה להופיע על אי, מה שאני יכול לסדר לך זה את הסלע בבתיים אי את איהיונים מול חוף טנטור רה.“ מרקו נעלב והשיב: „גם כשרציתי להביא אמנים לאילת אחרי שהופגזה, צחקת ממני וצה"ל סייע לי. עכשיו אני רוצה שתסדר לי את הטיסה ל-שדואן? השיב ביבר: „תקנה מחברת ותכתוב עליה, מחברת רצונית ותכתוב בפנים את כל הרצונות שלך במשך השנה ובי סוף השנה תסכם איזה רצון התגשם ואיזה לא. דבר ראשון תרשום שאתה רוצה לשכב עם בריגיט בארדו.“ מרקו נידס סה לארגן את ההופעה ללא בר, בר, אולם או הסתבר שכוחות צה"ל עזבו את האי.

עומס העבודה השסעי.

מצרים. רות הזמינה את העיתונאית לבוא, לפני נסיעתה לישראל. לישראל, „האם בעלך ידע מזה? שאל אבנר. כן, טילפנתי אליו מצילי ושאלתי אותו, סיפרה רות. הוא הסכים, והעיתונאית נמצאת עכשיו בארץ, הוסיפה.

אגב, השבוע התברר כי רות דיין חברה באגודה בשם ברית בני-שם, שהנשיא שלה הוא פרופסור בנימין דה-פריס, ושמטרתה טיפוח יחסיים טובים בין יהודים וערבים.

בישיבת סיעת גח"ל דנו ברוגו על מאמרה של סירלי קשת בהארץ שדן בשם „מחב"ב בנ"ל. בגין עצמו גילה בקיאות מפתיעה במאמר וציטט קטעים שלמים ממנו בעל-פה. חברים אחרים בסיעה הציעו ברוגו לא להעביר את ההקצבה לצבא של עיתון היום שנסגר, להארץ. הגדילה מכולם אסתר רזיאל-נאור שסיפרה לנוכחי

ה„חיפושית“ השעירה קיצץ את שערות ראשו. הוא עשה זאת בדממק. את הכבוד לספרו נתן לספרית הדנית. אאס האנקראו. יחד איתו הסתפרה גם אשתו יוקו אונו ובתה בת החמש, קוקו. ידידיו של ג'ון טוענים כי השינוי בראשו הביא לו אישיות חדשה וחזקה הרבה יותר. הספר רית האנקראו בת ה-27, השומרת את שערות המשפחה בשקית ניילון, הודיעה שהתספורת דומה לתסרוקת הנער של מיאה פארו.

חיים כי מאז המאמר הפסיקה לקרוא את הארץ.

הד"ר ישראל אלדרד שייב סיפר השבוע בשמו של שריהחץ עזר וייצמן, מה הוא עונה כששואלים אותו, בימים האחרונים, מה יהיה הסוף? „מי ששואל מה יהיה הסוף, מעיד על עצמו שאינו יודע מה היתה התחלה.“

הפזמונאי ירדני מנוכסי שאיחר השבוע לפגוש עם ד"ר שייב, שהוא מראשי התנועה לי מען ארץ-ישראל השלמה, התנצל באומרו: „נתקעתי בפקק התנועה של ארץ-ישראל השלמה.“

ד"ר מרדכי בן-אשר הוא מרצה ללשון העברית בי מכון האוניברסיטאי בחיפה. בי שיעוריו מסביר הד"ר לתלמידי דיו כי כדי לדעת את השעה, יש לשאול „כמה השעה? ולא „מה השעה?“, השאלה, מה ה

שעה? מגדירה מהות ואילו הד שאלה, כמה השעה? קובעת כמות. הסביר בן-אשר. לפני שבוע ניגש עובר-אורח לבן אשר ושאל אותו „מה השעה?“ השיב המרצה: „החלק ה-24 של מחזור השמש הקטן.“ מעניין מה היתה תגובתו של השואל?

לאביבה סטן, עורכת הירחון הספירטואליסטי עולמות אחרים, אירע השבוע מיקרה מעורר: היא ישבה בבית-הדפוס בו מדפיסים את עיתונה, נכנס שוטר במדים ושאל: „תגידו, פה מדפיסים את עולמות אחרים? אביבה נבהלה: „כן-כן, למה אתה שואל? שאלה בפחד. „הבן שלי מחכה לגליון הבא, ואני רוצה לדעת מתי הוא יוצא,“ השיב השוטר.

כשנכנס חבר מזכירות דבר, הסופר משה א. גלי, למלון הילטון בתל-אביב, הוא פגש בעורכת מדור האשה של דבר, מרים גורן. „האם אינך מפחד להיכנס לגוב האריות, ועוד במלון הילטון? שאלה גורן. „לא בא רבתי! איני ני מפחד להיכנס לגוב העריית בעין, ובעין פקוחה...“ השיב גלבו. „ואשר להילטון — הרי זה דומה להודעה על העלאת המחירים, שבה הופיעה, הצר כנות השיתופית, כצרחות סיר פושת! — צרכנות בחטא ולא בכף,“ סיים גלבו.

בדיחת השבוע שייכת ל„מזכ"ל העבודה החדש אריה (לויבה) אליאב. סיפר אליאב: „איש הלך ברחוב ושאל מישהו איך מגיעים למשרד ה' סעד? תלך ישר, אחריך תלך עוד קצת ישר, אחריך תמשיך

ללכת ישר, וכשתלך ישר שנים — תגיע למשרד ה' שנים —

אורי זוהר הזמין בוע ירד לסעוד במסעדה אביבית המפוארת ויזוביו. שטעם מכל מנות המיסעוד דיע כי הוא מסרב לשלם הסכים לקבוע באמצעות מטבע מי ישלם, הוא א המיסעודה. הסילו מטבע הפסיד.

באותה הזדמנות באותה מיסעודה השגיר פתי בישראל, פרנסיס רה, וראש משלחת הישראלית אשר גורש פת, האלוף מרדכי (מ) לימון. השניים החליפו מעל הצלחות, אולם לא מילה.

כששאלו את הר מוהל יוסף אבן-הב, על הצעירים של היום, „אלה מתנהגים לפי איינשטיין. הם ניצו הזמן. הם מומינים אותי ניסם לחופה, ואחרי שבו מינים אותי להכניס או בכריתו של אברהם אבי מילה.

בעלת אולפני ה מרגוט קלאוזנר, הג הסכם עם השחקן ארי טנטיין: היא הראתה ל תסריטים על נושאים יש שנכתבו בידי התסריטאי ארי, והציעה לו להשוו סרטים שיופק מהם. ארי להופיע בשני סרטים: א תקיפת מטוס אל-על והי פרשת הראדאר המצרי. ארי הסכים להשתתף גם רת סירטי טלחזיה ישרא

רודי גרני י"ך ממציא הבליקיני, הביא רע הוא אראה אותו לעיתונות לאומית בתצוגת „סתיו 70“, אותה ערך בלוס אנג'לס. נער ונערה, הופיעו קרחים, בגנות מגולחות ובלבוש זר הורידו במשך התצוגה — עד שנשארו עירומים. „זו שלי לסתיו הבא,“ הודיע גרנייך לקול צחוקים של תחזיות נוספות שלו: מראה חדי-מיני בעזרת קרח בגדים לצעירים, ולבוש אחיד בצורת גלימות ארוכות